

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 9. juli 2020 — XZ mod Ibercaja Banco, SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 3 de Teruel — Spanien)

(Sag C-452/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – aftale om lån mod sikkerhed i fast ejendom – vilkår, der begrænser rentesatsens variable karakter (den såkaldte »gulvklausul«) – kontrakt om novation – afkald på at anlægge søgsmål til prøvelse af kontraktvilkår – ingen bindende karakter)

(2020/C 287/02)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 3 de Teruel

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XZ

Sagsøgt: Ibercaja Banco, SA

Konklusion

- 1) Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for, at et vilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, og hvis urimelige karakter kan fastslås af en retsinstans, kan være genstand for en kontrakt om novation mellem denne erhvervsdrivende og denne forbruger, hvorved forbrugeren giver afkald på virkningerne af, at det fastslås, at dette vilkår er urimeligt, for så vidt som dette afkald følger af et frit og informeret samtykke fra forbrugers side, hvilket det tilkommer den nationale ret at efterprøve.
- 2) Artikel 3, stk. 2, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at et vilkår i en aftale, der er indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger med henblik på at ændre et potentielt urimeligt vilkår i en tidligere aftale indgået mellem disse parter eller med henblik på at regulere følgerne af, at dette andet vilkår er urimeligt, kan selv anses for ikke at have været genstand for individuel forhandling og kan i givet fald erklæres urimeligt.
- 3) Artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 2, og artikel 5, stk. 1, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at det krav om gennemsigtighed, som i medfør af disse bestemmelser påhviler en erhvervsdrivende, indebærer, at forbrugeren ved indgåelse af en aftale om lån mod sikkerhed i fast ejendom, der har variabel rentesats og indeholder en »gulvklausul«, skal sættes i stand til at forstå de økonomiske konsekvenser for ham som følge af den mekanisme, der indføres ved denne »gulvklausul«, navnlig ved at få stillet oplysninger om den tidligere udvikling af det indeks, som ligger til grund for beregningen af rentesatsen, til rådighed.
- 4) Artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13, sammenholdt med punkt 1, litra q), i bilaget hertil, og direktivets artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at:

- et kontraktvilkår, som fastsættes i en aftale, der indgås mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, med henblik på at afgøre en eksisterende tvist, og hvorved forbrugeren giver afkald på for den nationale ret at gøre krav gældende, som vedkommende kunne have gjort gældende, hvis dette kontraktvilkår ikke fandtes, kan kvalificeres som »urimeligt«, navnlig hvis denne forbruger ikke har kunnet råde over de relevante oplysninger, som satte den pågældende i stand til at forstå de retlige konsekvenser heraf for ham
- et kontraktvilkår, hvorved forbrugeren hvad angår fremtidige tvister giver afkald på at rejse søgsmål støttet på de rettigheder, som vedkommende har i medfør af direktiv 93/13, ikke er bindende for forbrugeren.

(¹) EUT C 381 af 22.10.2018.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 9. juli 2020 — Den Tjekkiske Republik mod
Europa-Kommissionen**

(Sag C-575/18 P) (¹)

*(Appel – Den Europæiske Unions egne indtægter – medlemsstaternes finansielle ansvar – anmodning om
fritagelse for at stille egne indtægter til rådighed – annullationssøgsmål – formaliteten – skrivelse fra
Europa-Kommissionen – begrebet »anfægtelig retsakt« – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om
grundlæggende rettigheder – effektiv domstolsbeskyttelse – søgsmål støttet på ugrundet berigelse for
Unionen)*

(2020/C 287/03)

Processprog: tjekkisk

Parter

Appellant: Den Tjekkiske Republik (ved O. Serdula, J. Vlácil og M. Smolek, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (oprindeligt ved M. Owsiany-Hornung og Z. Malušková, derefter ved Z. Malušková og J.-P. Keppenne, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgeren: Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman, C.S. Schillemans, M.L. Noort, M.H.S. Gijzen og J. Langer, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Den Tjekkiske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 3) Kongeriget Nederlandene bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 408 af 12.11.2018.

**Domstolens dom (Store Afdeling) af 9. juli 2020 — Santen SAS mod Directeur général de l'Institut
national de la propriété industrielle (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Paris —
Frankrig)**

(Sag C-673/18) (¹)

*(Præjudiciel forelæggelse – humanmedicinsk lægemiddel – supplerende beskyttelsescertifikat for
lægemidler – forordning (EF) nr. 469/2009 – artikel 3, litra d) – betingelser for udstedelse af et certifikat –
opnåelse af en første tilladelse til markedsføring af produktet som lægemiddel – markedsføringstilladelse
for en ny terapeutisk anvendelse af en kendt aktiv ingrediens)*

(2020/C 287/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour d'appel de Paris